

Ιστορίες Κατοχής: Ο Γερμανός και η ρετσίνα

✖ Ως Κρητικός κι εγώ, Ρεθυμνιώτης, θα σας αφηγηθώ μια ιστορία από και μετά τον πόλεμο, όπως την αφηγήθηκαν και σ' εμένα -μόνο που δεν είναι μια ιστορία φρίκης. Για την ακρίβεια, είναι μια από τις πιο τρυφερές ιστορίες που έχω ακούσει...

Κατά τη δεκαετία του 1980, σ' ένα μικρό χωριό της Κρήτης, ένας ηλικιωμένος Γερμανός πήγαινε κάθε βράδυ σε μια ταβέρνα, καθόταν μόνος του απόμερα, παράγγελλε ένα μπουκάλι ρετσίνα, ξεροσφύρι, και την έπινε αργά-αργά, ώσπου ν' αδειάσει όλο το μπουκάλι. Αυτό το έκανε κάθε βράδυ, επί μήνες. Σε κανέναν δεν μιλούσε και κανένας δεν του μιλούσε.

Μια βραδιά, ένας νεαρός Κρητικός πήρε το θάρρος να καθήσει στο τραπέζι του Γερμανού και να πιάσει μαζί του κουβέντα με σπασμένα αγγλικά και παντομίμα - δισταχτικά στην αρχή, πιο ανοιχτά στη συνέχεια. Κάποια στιγμή ρώτησε τον Γερμανό γιατί κάθε βράδυ έκανε την ίδια τελετουργία με τη ρετσίνα ...

Ο Γερμανός του είπε πως όταν ήταν κι αυτός νεαρός, στην ηλικία του Κρητικού περίπου, υπηρετούσε στη Βέρμαχτ ως επιλοχίας. Μια μέρα έκανε έφοδο με τους άντρες του σε μια ταβέρνα -είχαν πληροφορίες ότι ο γέρος ταβερνιάρης είχε επαφές με τους αντάρτες.

Έντρομος ο ταβερνιάρης, όταν κατάλαβε πως κινδύνευε το κεφάλι του, προσπάθησε να καλοπιάσει τον επιλοχία και τον κέρασε ένα ποτήρι ρετσίνα. Ο επιλοχίας δοκίμασε για πρώτη φορά ρετσίνα στη ζωή του και η στυφή της γεύση τον αηδίασε και τον πανικόβαλε. Την έφτυσε αμέσως και άρχισε να ουρλιάζει στον ταβερνιάρη πως ήθελε να τον δηλητηριάσει.

Ο γέρος κατέρρευσε. Έβαλε τα κλάματα και σε μια ύστατη προσπάθεια να πείσει τον επιλοχία για τις αγαθές του προθέσεις, άρπαξε το μπουκάλι με τη ρετσίνα και το κατέβασε μονοκοπανιά...

Έκπληκτος ο νεαρός επιλοχίας, έβλεπε έναν γέρο άνθρωπο να ταπεινώνεται και να εξευτελίζεται, να προσπαθεί με νύχια και με δόντια να κρατηθεί στη ζωή και ξαφνικά, σαν επιφοίτηση, λες και ήταν ο Σαούλ στο δρόμο προς τη Δαμασκό,

κατάλαβε τι κτήνος είχε γίνει, πως είχε χάσει ανεπιστρεπτί την εμπιστοσύνη του στους ανθρώπους, πως έβλεπε παντού κατασκόπους, αντάρτες και δηλητηριαστές και όχι έναν αγαθό γέρο άνθρωπο που δεν ήθελε παρά να επιζήσει.

Τότε ο επιλοχίας ορκίστηκε νοερά ότι, αν έβγαινε ζωντανός από τον πόλεμο και αν κατάφερνε ποτέ να γυρίσει σε αυτό το νησί, θα έπινε κάθε βράδυ ένα μπουκάλι ρετσίνα, ξεροσφύρι, ώσπου να πεθάνει. Δεν τα κατάφερε παρά 40 χρόνια αργότερα και κράτησε τον όρκο του ως το τέλος.

Υ.Γ.: Δεν ξέρω αν η ιστορία είναι πολύ χριστιανική για το γούστο σας, αλλά εγώ ο άθρησκος δυσκολεύομαι κάθε φορά να την επαναλάβω χωρίς να βουρκώσω...

Πέτρος Τατσόπουλος